

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14Csp/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121201161
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121201161.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobcu: Z. Š., E.. XX.X.XXXX, I. Z., P. E. X, XXX XX Z., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie 600 EUR a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v časti E - Zmluvná odmena v zmluve o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX, zo dňa 28.9.2004 v znení: „časť E - Zmluvná odmena, ods.1 9 761“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v časti F - Poplatok v zmluve o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX, zo dňa 28.9.2004 v znení: „časť F - Poplatok, ods.1 1 500“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 EUR, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 9.2.2021 domáhal, aby súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX zo dňa 28.9.2004 v časti E - Zmluvná odmena, v znení: „Zmluvná odmena - ods.1 9 761.“ a tiež v časti F - Poplatok, v znení: „Poplatok ods.1 1 500.“ sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a súčasne, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 600 EUR titulom primeraného finančného zadostučinenia. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným dňa 28.9.2004 uzatvoril Zmluvu o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX, pričom na základe žiadosti o poskytnutie pôžičky mu bola schválená výška pôžičky 1 062,34 EUR (32 004 Sk) s počtom mesačných splátok 18 vo výške 59,02 EUR (1 778 Sk). Zmluvná odmena predstavovala sumu 324,01 EUR (9 761 Sk) a poplatok 49,79 EUR (1 500 Sk). Uviedol, že zmluvná odmena predstavuje svojím obsahom poplatok za poskytnutie úveru, pričom zo zmluvnej podmienky nie je možné zistiť, na základe čoho žalovaný zmluvnú odmenu popri poplatku za poskytnutie úveru žiada. Nie je možné zistiť, aké protiplnenie za zmluvnú odmenu žalovaný poskytne táto je tiež nepomerne vysoká k výške poskytnutej finančnej čiastky. Podľa žalobcu dojednanie o zmluvnej odmene je v rozpore s dobrými mravmi, je nejasné a neurčité a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Taktiež čo sa týka poplatku v časti F, tak

žalovaný mu zaň neposkytol reálne plnenie. Ako súčasť formulára zmluvy nebol individuálne dojednaný a absenciou zodpovedajúceho protiplnenia spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto predstavuje podľa § 53 ods. 1 OZ neprijateľnú podmienku. Zo zmluvy nie je možné zistiť, o aké plnenia a akého účelu ide. Podľa bodu 70. rozsudku SD EÚ, sp. zn. C-143/13 z 26.2.2015 zmluvné podmienky musia byť v každom prípade posúdené z hľadiska ich prípadnej nekalej povahy, ak by sa malo konštatovať, že nie sú formulované jasne a zrozumiteľne. Odplatu pri úvere predstavujú za hlavný predmet plnenia úroky so synonymami cena úveru, či odplata za úver. Je otázne, čo je v predmetnej veci cenou úveru, keď zaň má spotrebiteľ platiť úrok za poskytnutie úveru, poplatok za správu úveru, aj spracovateľský poplatok. Veď aj úrok je forma poplatku za poskytnutie úveru. Ak úrok predstavuje formu odplaty, platby za poskytnutie istiny úveru, potom je otázne, čo predstavuje dodatočná platba vo forme spracovateľského poplatku, aký je účel delenia platby za poskytnutie úveru na úrok a poplatok a či nejde o nekalú obchodnú praktiku s cieľom opticky znížiť percentuálne ročné vyjadrenie ceny úveru. Nakoľko je vyjadrenie ceny úveru v časti spracovateľského poplatku neurčité a nezrozumiteľné, podlieha súdnej kontrole neprijateľnosti a je podľa názoru žalobcu neprijateľné. Zrozumiteľná je len odplata za poskytnutie úveru, vyjadrená ročným úrokom. O neprijateľnosti spracovateľského poplatku priamo vo vzťahu k žalovanému rozhodol Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 20Csp/252/2017 zo dňa 5.9.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/177/2018 zo dňa 4.4.2019, ktorého žalobca citoval odôvodnenie v bode 35. Poukázal tiež na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 zo dňa 3.5.2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné. Prípustnosť žaloby o určenie vyvodil z § 3 ods. 5 tretej vety zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v spojení s § 298 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva možnosť priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi aj v konaní, v ktorom sa spotrebiteľ domáha určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a v tejto časti konania je úspešný. Primerané zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol na súde úspešný. Zastával tiež názor, že primerané finančné zadosťučinenie nemôže mať iba symbolický význam a byť v symbolickej výške, nakoľko by tak nebolo ani primeraným ani spravodlivým. Uplatnená výška primeraného finančného zadosťučinenia 600 EUR podľa žalobcu zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný používal v zmluve dve neprijateľné zmluvné podmienky.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu náhradu trov konania. V prvom rade namietal neexistenciu právneho záujmu na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok a neexistenciu sporu z dôvodu, že žalobca v podanej žalobe neuviedol žiadny skutkový ani právny dôvod, pre ktorý sa predmetného určenia domáha a ako predmetné určenie zmení jeho právne postavenie. V čase uzavretia zmluvy a ani následne nebola žiadna zo žalobcom označených podmienok označená v praxi dozorového orgánu (SOI) a ani v súdnej praxi za spornú či za neprijateľnú. Za spornú označil použiteľnosť rozhodnutia, ktoré označil žalobca a ktoré bolo vydané viac ako 8 rokov po uzavretí zmluvy, a to predovšetkým z dôvodu, že retroaktívne použitie súdneho rozhodnutia, ktoré s vecou nesúvisí, nie je prípustné a odôvodniteľné žiadnym pozitívno-právnym ustanovením a tiež Súdny dvor EÚ odmietol vo svojej rozhodovacej praxi, aby muselo byť „protiplnenie“ vždy definované, inak ide o neprijateľnú podmienku. Vychádzajúc z ustanovení § 131 CSP, § 132 ods. 1 CSP a § 137 CSP mal za to, že žaloba nie je prípustná, pretože žiadny osobitný predpis možnosť takejto žaloby a jej osobitný význam pre daného konkrétneho spotrebiteľa nikde neustanovuje a možnosť individuálnou žalobou žiadať určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemožno odôvodňovať iba poukazom na § 298 CSP o uvedení (nie určení) znenia neprijateľnej resp. neplatnej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore vo výroku rozsudku. Pri tomto ustanovení je totiž potrebné si (už aj z formálneho hľadiska) ihneď na úvod uvedomiť, že ust. § 298 CSP je vymedzené ako osobitné oprávnenie súdu resp. osobitná náležitosť rozhodnutia v spotrebiteľských veciach (uviesť znenie takej podmienky vo výroku rozsudku), a nie ako ustanovenie oprávňujúce žalobcu na podanie osobitne k tomu smerujúcej žaloby (gramatické vyjadrenie „uvedie vo výroku“ verzus možnosť požadovať aby „sa rozhodlo o určení“). Navyše uviedol, že z predloženej žaloby nie je zrejmé ochrany ktorého svojho konkrétneho hmotného subjektívneho práva a prečo sa žalobca osobitným určovaním neprijateľnosti zmluvnej podmienky v tomto súdnom konaní vlastne domáha. Právny záujem na deklaratórnom určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky nie je daný len z dôvodu, aby žalobca nadobudol judikovanú istotu. Zároveň žalovaný poprel tvrdenia o poplatku za uzavretie zmluvy, ktorý je podľa neho štandardne vyžadovaný subjektmi na finančnom trhu a v žiadnom prípade sa nemožno na tomto základe dovolávať

jeho neprijateľnosti. Žalobca bol o poplatku riadne informovaný a súhlasil s ním v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru žalovanému. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17 a dôvodil, že poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli a sú bežnou súčasťou obchodnej praxe spojenej s poskytovaním úverov, pričom tento fakt bol a je zohľadnený aj príslušnou právnou úpravou - zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch definoval v § 2 písm. e) poplatok ako akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov; zákon č. 129/2010 Z.z. legálnu definíciu poplatku nemá, no vo viacerých ustanoveniach hovorí o poplatku/och, pričom z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na mysli iná platba ako je úrok (napríklad v § 1 ods. 3 písm. i), § 2 písm. g), a pod.). Zákon v otázke poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané. Z vývoja právnej úpravy je zrejmé, že išlo o regulatívnu úpravu. Ak by poplatok za uzavretie zmluvy bol neprijateľný, logicky by bol zakázaný. Táto položka v rámci celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nepredstavuje takú kategóriu, aby musela byť zakázaná ako taká. Z prijatej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarca poplatok za uzavretie zmluvy nepovažoval za problematický a neprípustný. V rámci pomerne podrobnej a rozsiahlej úpravy poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom by aj v zmysle teórie racionálneho zákonodarcu bolo prirodzené a očakávateľné, že by sa zakázal aj sporovaný poplatok, ak by bol považovaný za problematický a neprípustný. Prijatím zákona č. 132/2013 Z.z. sa vytvorila relatívne ucelená úprava poplatkov voči bankám, stavebným sporiteľniam a iným poskytovateľom úverov, a zároveň aj jej obsah bol vymedzený pomerne presne (nezakazujú sa poplatky ako také, ale len presne určené). Prijatá právna úprava predstavuje tak aj vytvorenie určitého rámca právnej istoty pre všetkých účastníkov dotknutých právnych vzťahov. Z označenia poplatku je nepochybné, za čo konkrétne sa uhrádza. Netýka sa žiadnej z činností uvádzaných v zákone ako vedenie, evidencia alebo správa spotrebiteľského úveru. Poplatok teda definuje svojím názvom (označením), za čo sa platí. Ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov). Platba (poplatok, odmena) za činnosť, ktorá je v záujme oboch účastníkov úverového vzťahu nie je slovenskému právnemu poriadku neznáma. Tvrdenie o absencii vymedzenia, čo je jeho protiplnením, je účelové a právne nedôvodné. Ani úrok nie je bližšie konkretizovaný ako odplata za prenechanie peňazí na ich užívanie. Žalovaný citoval aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. Cpjn 203/2013 (stanovisko vo veci bankových poplatkov), ktoré je podľa žalovaného použiteľné aj v danom prípade. V predmetnom rozhodnutí riešená otázka dôvodila prípustnosť takých poplatkov, ktoré sú u nás zo zákona zakázané. To legitimizuje správnosť záveru, že zákonodarca skutočne mal úmysel zakazovať z oblasti poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom len tie, ktoré považoval za neprípustné. Poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť neprípustný len preto, že ho platí spotrebiteľ. Poplatok je v zmluve o úvere uvedený transparentným spôsobom, ktorý vyplýva z jeho jednoznačného označenia. Rovnako je zreteľne uvedená aj výška poplatku.

V súvislosti s tvrdeniami žalobcu ohľadom neprijateľnosti zmluvnej odmeny žalovaný uviedol, že opomenutie alebo prehliadanie všetkých ustanovení, ktoré sa týkajú určitej otázky vedie vždy k zavádzajúcim, účelovým a vecne nedôvodným záverom a zákonná úprava nepripúšťa v súvislosti s predmetom plnenia a cenou plnenia, aby išlo o neprijateľnú podmienku. Žalovaný citoval celé znenie článku 5 zmluvných dojednaní a apeloval na znenie Občianskeho zákonníka, že pri posudzovaní zmluvnej podmienky sa nevyhnutne musí prihliadať na všetky skutočnosti, t.j. v tomto prípade na všetky ustanovenia/odseky článku 5 (§ 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka). Tvrdenia žalobcu, že zmluvná odmena je poplatok za poskytnutie úveru popiera napríklad znenie článku 5.4, z ktorého vyplýva, že Zmluvná odmena za poskytnutie úveru (revolvingu) predstavuje úročenie úveru (revolvingu). Rovnako dané ustanovenie popiera aj tvrdenie, že nemá byť zrejmé, čo je protiplnením keďže je úplne zrejmé, že zmluvná odmena je len terminologicky iné označenie úroku. Žalobca podľa žalovaného neuviedol, v čom má spôsobovať ustanovenie bodu 5.1 značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. S ohľadom na označené skutočnosti, teda že zmluvná odmena predstavuje cenu plnenia (úrok je cena plnenia aj v spotrebiteľských vzťahoch), potom je vylúčené, aby ustanovenie bodu 5.1. mohlo byť neprijateľnou podmienkou. Okrem faktu, že samotné ustanovenie neobsahuje úpravu práv a povinností v neprospech spotrebiteľa, ktorá by navyše spĺňala predpoklad značnej nerovnováhy, vzhľadom na znenie § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný namietal aj premlčanie práva domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Žalobca sa svojho práva mohol žalobou domáhať kedykoľvek v lehote 3 od uzavretia zmluvy, alebo v lehote od obdržania kópie zmluvy na základe jeho žiadosti v roku 2015 (bola žalobcovi zaslaná dňa 29.6.2015 na jeho žiadosť). Premlčacia doba uplynula najneskôr uplynula v roku 2018 - 29.06. Žalovaný poprel uplatnený nárok na primerané finančné zadost'učinenie a namietal premlčanie práva na jeho uplatňovanie. Ak žalobca

tvrdí, že mu takýto nárok vznikol, potom s ohľadom na obsah žaloby sa tak mohlo stať v deň uzavretia zmluvy (28.9.2004) a uplynutím trojročnej premlčacej doby sa stal premlčaným. Keďže žalobca inicioval viacero súdnych sporov voči žalovanému (v roku 2015 - 10C/419/2015, 15C/420/2015, 15C/505/2015), a súčasne mal k dispozícii preukázateľne aj zmluvu zo dňa 28.9.2004, mohol spor iniciovať v roku 2015. Vo všetkých uvedených prípadoch bol právne zastúpený rovnakým zástupcom, ako v tomto konaní. Tým, že tak nespravil sa sám vystavil riziku premlčania tvrdeného nároku na finančné zadosťučinenie a žalovaný namietal toto premlčanie. Žalovaný parafrázoval závery Krajského súdu v Prešove v rozsudku sp. zn. 14Co91/2012, že s ohľadom na neurčitú hypotézu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Tvrdenie žalobcu, že pri primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sa neskúmajú iné okolnosti ako len to, či je tu právoplatné rozhodnutie o porušení práva spotrebiteľa, je v porovnaní s inými typmi nemajetkovej satisfakcie zavádzajúce. Žalovaný považoval za vylúčené, aby v zmysle úvahy žalobcu mal poškodený s ujmu na zdraví dokazovať rozsah svojho spoločenského sťaženia či okolnosti potrebné pre uplatnenie náhrady za bolestné, ale spotrebiteľ už nie. Rovnako je vylúčené, aby v rámci ochrany osobnosti osoba domáhajúca sa ochrany preukazovala konkrétne aspekty zásahov do jej osobnostných práv ako predpoklad pre uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy a oproti tomu spotrebiteľ nemal povinnosť kvantifikovať konkrétne okolnosti, pre ktorú žiada nemajetkovú satisfakciu. Tvrdenie žalobcu potom znamená, že ochrana spotrebiteľa presahuje ústavnoprávnu ochranu základných práv na ochranu života, zdravia, vážnosti a dobrého mena a to sa nedá akceptovať na základe žiadneho odôvodnenia. Žalovaný namietal, že z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje, vzhľadom na čo dôvodil, že nie je splnená podmienka pre uplatňovanie postupu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Záverom žalovaný namietal aj výšku požadovaného zadosťučinenia, pretože žalobca neuviedol nič, čím by preukázal vecnú a skutkovú spojitosť medzi primeraným zadosťučinením, požadovanou výškou a tvrdeniami, podľa ktorých má byť finančné zadosťučinenie súčtom sumy rovnajúcej sa bezdôvodnému obohateniu a „oceneniu“ neprijateľnej podmienky. Postup žalobcu nemá oporu ani v zákone a ani v žiadnej ustálenej praxi súdnych autorít.

3. Žalobca nevyužil právo repliky.

4. Súd nariadil termín pojednávania na deň 8.3.2022, ktorého sa právny zástupca žalovaného nezúčastnil a svoju neprítomnosť, ako aj neprítomnosť žalovaného ospravedlnil a žiadal vec prejednať v ich neprítomnosti.

5. Právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe zo dňa 8.2.2021 z dôvodov v nej uvedených.

6. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise (zmluva o revolvingovej pôžičke č. XXXXX-XXXXX zo dňa 28.9.2004, výpis zo systému žalovaného), oboznámil sa so žalobou a vyjadrením žalovaného, ako aj s ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

7. Žalobca a žalovaný uzavreli dňa 28.9.2004 zmluvu o revolvingovej pôžičke č. 42555-75177, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi finančné prostriedky vo výške 1 062,34 EUR (32 004 Sk) za podmienky ich splácania v 18 mesačných splátkach po 59,02 EUR (1 778 Sk). Z predmetnej zmluvy vyplýva, že spolu so žalobcom uzavreli zmluvu ďalší dvaja spoludlžníci. Zo zmluvy vyplývajú okrem iného Zmluvná odmena uvedená v časti E formulára „ods. 1 9 761 Sk“ (324,01 EUR) a tiež Poplatok v časti F formulára „ods. 1 1 500 Sk“ (49,79 EUR). Vo formulári sa uvádza, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o revolvingovej pôžičke sú zmluvné dojednania a prílohy špecifikované v zmluvných dojednaniach. Na druhej strane zmluvy sa nachádzajú Zmluvné dojednania uvedené miniatúrnym písmom, ktoré sú takmer nečitateľné.

8. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/?ucinnost=28.09.2004>>, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

13. Podľa 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

14. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

15. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

16. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

17. Podľa § 298 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

18. Podľa článku 3 smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

19. Podľa článku 4 ods. 2 smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje k definícii hlavného predmetu zmluvy, ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné.

20. Predmetnú úverovú zmluvu súd vzhľadom na povahu zmluvných strán považoval za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, pričom skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah nebola medzi stranami ani sporná. Práve v čase uzavretia zmluvy medzi stranami bola relatívne čerstvo prijatá nová právna úprava vzhľadom na vstup Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému, a to zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 1.4.2004 novelizované znenie piatej hlavy Občianskeho zákonníka obsahujúce ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Uvedená právna úprava má základ v smernici Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej tiež iba „smernica“). Z formy a obsahu zmluvy, je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalovaný už pripravený a dopisoval do nich iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobcu, ktorý obsah zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť, ani neovplyvnil. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné.

21. V prvom rade sa súd považoval za potrebné vysporiadať s námietkou žalovaného o neexistencii právneho záujmu na určení neprijateľnej podmienky a prípustnosti žaloby. Vo vzťahu k nedostatku naliehavému právnenému záujmu je potrebné vychádzať z § 298 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd môže aj bez návrhu vysloviť neprijateľnosť určitej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. To znamená, že ak súd zistí neprijateľnosť zmluvnej podmienky, túto neprijateľnosť vysloví aj bez návrhu strán sporu a bez toho, aby bolo potrebné skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu v zmysle § 137 písm. c) CSP. V danom prípade dokonca otázka neprijateľnosti určitej zmluvnej podmienky bola predmetom tohto sporu. Bezpochyby spotrebiteľ má právo aj po ukončení úverového vzťahu dovoliť sa neprijateľnosti určitej zmluvnej podmienky, ktorá okolnosť môže mať vplyv na jeho postup po úspechu vo veci samej (obdobne vid' napríklad uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CsoCsp/10/2021 zo dňa 28.9.2021).

22. Súd taktiež poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/27/2018 zo dňa 28.3.2019, v ktorom súd konštatoval, že: „Žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) C. s. p. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č.

250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem.“

23. Žalovaný ďalej namietal, že poplatok za uzavretie zmluvy je štandardne požadovaný veriteľmi a nemožno sa dovolávať jeho neprijateľnosti. Taktiež, čo sa týka zmluvnej odmeny poukazoval na to, že ju treba vyhodnocovať so zreteľom na celý zmluvný obsah a dojednania a súčasne, že je vylúčená z prieskumu neprijateľnosti zmluvných podmienok vzhľadom na to, že sa jedná o predmet plnenia a cenu plnenia.

24. V kontexte uvedených námietok súd poukazuje na to, že znenie právnej úpravy zakotvené v Občianskom zákonníku je potrebné vykladať eurokonformne so znením smernice, na základe ktorej bola právna úprava transponovaná do nášho právneho poriadku. Vzhľadom na znenie smernice, ako aj európsku judikatúru je potrebné za hlavný predmet plnenia považovať podmienky, ktoré upravujú základné plnenia zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú (napr. rozsudok SAIA d AHORROSY MONTE D PIEDAT D MADRID, EU:S:2010:309, bod 34) a súčasne nie posudzovanie ceny/odplaty, ale primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane je vylúčená z kontroly neprijateľných zmluvných podmienok (napr. Rozsudok C-26/13 zo dňa 30.4.2014 vo veci Arpad Kásler, Hajnalka Káslerné Raabai proti OTK Jelzalogbank Zrt, bod 54). Podmienky, týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto druhej kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa (rozsudok C-143/13 zo dňa 26.2.2015 vo veci Bogdan Matei, Iona Ofelia Matei proti SC Volksbank Romania SA, bod 55, 56).

25. Sporný poplatok vo výške 49,79 EUR (1 500 Sk), ktorý je poplatkom „za uzatvorenie zmluvy“, rozhodne nie je základným plnením úverovej zmluvy, a teda nepredstavuje jej hlavný predmet plnenia. Dojednanie poplatku bolo žalovaným už predformulované a žalobca nemohol znenie obsah predmetnej podmienky ovplyvniť. Jednoznačne sa nejedná ani o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Súd sa plne stotožňuje a osvojuje si argumentáciu Vrchného Krajského súdu Karlsruhe z 3.mája 2011 (17 U 192/10), ktorý potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa. Súd zároveň poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co 109/2011 z 21.11.2012, ktorý okrem citácie predmetného rozsudku Vrchného Krajského súdu Karlsruhe tiež uzatvára, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku je potrebné považovať aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia). Súd vzhľadom na uvedené a s poukazom na citovanú zákonnú úpravu dospel k záveru o neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky, ktorá jednoznačne zaťažuje jednostranne spotrebiteľa bez adekvátneho protiplnenia dodávateľa, pričom zdôrazňuje, že ako neprijateľné vyhodnotil celé dojednanie o poplatku, komplexne, teda nielen výšku stanoveného poplatku.

26. Čo sa týka zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru, že túto súd taktiež po posúdení jej celého dojednania dospel k závere o neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky. Súd vyhodnotil predmetnú zmluvnú podmienku za neprijateľnú predovšetkým z dôvodu spôsobu jej úpravy, neurčitosti a tiež neunesenia dôkazného bremena na strane žalovaného. Žalovaný totiž tvrdil, že je potrebné vyhodnotiť predmetnú zmluvnú podmienku v kontexte celého zmluvného dojednania zmluvnej odmeny vrátane dojednaní obsiahnutých v zmluvných dojednaniach nachádzajúcich sa na druhej strane zmluvy. Predmetné zmluvné dojednania sú však miniatúrneho písma, takmer nečitateľného. Žalovaný pritom tvrdil a citoval, že tieto zmluvné dojednania sa majú nachádzať v článku 5 a citoval ich znenie. Súd však musí konštatovať, že aspoň z toho, čo je čitateľné zo zmluvných dojednaní, je zrejmé, že zmluvná odmena je upravená v článku 4 a obsah tohto článku nie je totožný so žalovaným uvedenou citáciou. Navyše podľa názoru súdu je neprijateľné, aby tak závažná podmienka, akou je zmluvná odmena bola obsahom zmluvných dojednaní, ktoré svojim obsahom skôr evokujú všeobecné obchodné podmienky, než podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Navyše predmetná zmluvná odmena, tak ako je dojednaná skôr evokuje skrytú poplatkovú povinnosť. Opäť je vychádzajúc aspoň z čiastočne čitateľného textu zmluvných dojednaní potrebné konštatovať, že sa jednoznačne v konkrétnom ustanovení neuvádza text obdobný obsahu, ktorý uviedol žalovaný v bode 5.4. o tom, že zmluvná odmena za poskytnutie úveru predstavuje úročenie úveru.

27. Napokon sa súd zaoberal aj námietkou premlčania zo strany žalovaného, pričom túto vyhodnotil ako nedôvodnú. V danom prípade súd sledujúc eurokonformný súlad právnej úpravy zakotvenej v našom právnom poriadku dospel k záveru, že našou právnou úpravou stanovený režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať ochrany svojich spotrebiteľských práv, a to vzhľadom na relatívne krátku dĺžku všeobecnej premlčacej lehoty a dobu trvania zmlúv dokonca aj ešte v čase trvania právneho vzťahu zo zmlúv. Preto súd nemohol akceptovať námietku žalovaného vyžadujúcu uplatnenie všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. V tomto smere súd poukazuje na skutočnosť, že členské štáty EÚ majú zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 bod 1 Smernice rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky, ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenej zmluvnej podmienky za neprijateľnú. Súdny dvor EÚ v rozhodnutí sp. zn. C-473/00 potvrdil, že uplynutie času v žiadnom prípade nemôže byť skutočnosťou, ktorá by mala znížiť alebo znemožniť ochranu práv spotrebiteľa pred nekalými obchodnými podmienkami podľa čl. 3 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS.

28. Čo sa týka samotného primeraného finančného zadosťučinenia, zákonnými predpokladmi jeho úspešného uplatnenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

29. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

30. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

31. Obrana žalovaného bola založená na tvrdení, že nie sú splnené podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd mal na základe zisteného skutkového stavu s poukazom na právnú úpravu primeraného finančného zadosťučinenia za to, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená práve tým, že žalobca ako spotrebiteľ bol úspešný v tomto konaní o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, teda na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa - zakomponovanie neprijateľných zmluvných podmienok do spotrebiteľskej zmluvy - zodpovedá. Súd sa však v rámci úvahy o výške primeraného finančného zadosťučinenia nestotožnil s výškou žalobcom uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti s poukazom na citované právne ustanovenia súd jednak určil dve neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve o spotrebiteľskom úvere a následne priznal žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom jeho výšku určil v sume 200 EUR.

33. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc podľa názoru súdu ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že v danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky s potenciálnym dosahom do majetkovej sféry žalobcu.

34. Na dôvažok súd dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

35. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

36. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Plný úspech žalobcu v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. K tomu podporne súd poukazuje na literatúru, napr. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.